

คำชี้ขาดความเห็นแย้ง ที่ ๕๐๒/๒๕๖๓

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๓) (๘), ๓๓๖ ทวิ

การเอาทรัพย์สินที่ผู้ต้องหาที่ ๔ รวมครอบครองอยู่ด้วยไป มิใช่เอาทรัพย์สินที่อยู่ในความครอบครองของเจ้าของรวมคนอื่น อันจะเป็นความผิดฐานลักทรัพย์แต่อย่างใด การที่จะเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ ต้องได้ความว่าเจ้าของรวมผู้ลักมิได้ครอบครองทรัพย์สินอยู่ในขณะที่ลัก หากแต่ทรัพย์สินนั้นอยู่ในความครอบครองของเจ้าของรวมคนอื่น แล้วมาลักไปจากความครอบครองของเจ้าของรวมคนนั้น หรือภายหลังวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ที่ผู้ต้องหาที่ ๔ ขนของออกจากร้านที่เกิดเหตุเสร็จสิ้นแล้ว ซึ่งถือว่าไม่ประสงค์จะอยู่กินฉันท์สามีภรรยาอย่างชัดแจ้ง และเป็นการสละการครอบครองหรือเลิกครอบครองทรัพย์สินที่อยู่ในร้านที่เกิดเหตุ หากมีการกลับเข้าไปเอาทรัพย์สินในที่เกิดเหตุอีก ย่อมอาจเป็นความผิดได้ ดังนั้น การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๔ จึงไม่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์

.....

ได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นบุตรชายของผู้ต้องหาที่ ๔ ซึ่งขณะที่ ผู้ต้องหาที่ ๑ มีอายุ ๔ ปี ผู้ต้องหาที่ ๔ ได้มาอยู่กินฉันท์สามีภรรยากับนาย ม. ผู้กล่าวหา ะหว่างอยู่กินด้วยกัน ผู้ต้องหาที่ ๔ ได้เช่าที่ดินที่เกิดเหตุเพื่อทำร้านอาหาร ชื่อ “เดือนเพ็ญ เรือนเพลง” โดยลงทุนร่วมกับ พันโท ส. แบ่งผลประโยชน์คนละครึ่ง โดยการดำเนินการทั้งปวงทั้งสองมีผู้ช่วยดำเนินการคือ นาย ม. และ จ่าสิบตรี ส. มาโดยตลอด ผู้ต้องหาที่ ๔ มีหน้าที่ดูแลการเงินในร้าน ต่อมาผู้กล่าวหาพบว่าผู้ต้องหาที่ ๔ ได้ซื้อที่ดินหลายแปลงโดยไม่ใส่ชื่อผู้กล่าวหาด้วย เมื่อผู้กล่าวหาสอบถามเรื่องเงินเก็บ ผู้ต้องหาที่ ๔ ก็ไม่ยอมชี้แจงยอดรายรับ ต่อมาผู้กล่าวหาพบว่าผู้ต้องหาที่ ๔ ลงรายรับไม่ตรงกับความเป็นจริง ผู้กล่าวหาจึงห้ามมิให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ดูแลร้านอีกต่อไป ต่อมาเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ผู้กล่าวหาได้ไปทำสัญญาเช่าที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างแทนผู้ต้องหาที่ ๔ และในวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ ได้ทำบันทึกข้อตกลงกับนาย ส. เรื่องการดำเนินกิจการร้านอาหารเดือนเพ็ญ เรือนเพลง โดยผู้กล่าวหาและนาย ส. แบ่งผลประโยชน์กันคนละครึ่ง และวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้กล่าวหาได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ต้องหาที่ ๔ และบริวารออกไปจากร้านเดือนเพ็ญ ภายใน ๓ วัน ในวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้กล่าวหาได้จดทะเบียนเปลี่ยนชื่อร้านเป็น “เดือนเพ็ญ สาดแสงเดือน” ต่อมาวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ต้องหาที่ ๔ ได้ชักชวนผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ มาขนย้ายสิ่งของเครื่องใช้ออกจากบ้านพักที่อยู่หลังร้านดังกล่าวจำนวนหลายเที่ยว จนกระทั่งเที่ยวสุดท้าย หลังจากผู้ต้องหาที่ ๔ ออกไปจากร้านแล้ว ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ ได้มีปากเสียงทะเลาะกับนางสาว ห. นางสาว อ.

/และนางสาว

และนางสาว บ. มีการขว้างปาสิ่งของใส่กัน แล้วผู้ต้องหาที่ ๒ ได้วิ่งไปหยิบมีดดาบที่รถกระบะแล้ววิ่งเข้าไปในร้านที่เกิดเหตุ โดยผู้ต้องหาที่ ๒ ชี้น้ำกลุ่มของนางสาว ห. ที่หลบอยู่หลังเคาน์เตอร์และปิดประตูไว้พร้อมตะโกนทำทนาย แต่เมื่อเห็นว่ากลุ่มของนางสาว ห. ไม่ยอมเปิดประตู ผู้ต้องหาทั้งสามจึงกลับออกไป หลังเกิดเหตุผู้กล่าวหาทราบเรื่องจึงได้มาเปิดกล้องวงจรปิดตรวจดูเหตุการณ์ แล้วมาแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันบุกรุก และต่อมาผู้กล่าวหาได้มีหนังสือถึงอัยการจังหวัดลพบุรี ขอให้ทำการสอบสวนเพิ่มเติม โดยผู้กล่าวหาได้มาให้การเพิ่มเติมต่อพนักงานสอบสวน เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ว่าผู้กล่าวหาประสงค์จะร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานลักทรัพย์ และดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๔ ฐานลักทรัพย์ในเคหสถาน โดยผู้กล่าวหาตรวจพบว่า มีทรัพย์สินได้แก่ ๑. สร้อยข้อมือทองคำ น้ำหนัก ๕ บาท ราคาประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ บาท ที่ผู้กล่าวหาเก็บไว้ในตู้เสื้อผ้าในห้องนอนภายในร้านเดือนเพ็ญ สาดแสงเดือน ๒. สร้อยคอทองคำ น้ำหนัก ๕ บาท ราคาประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ บาท ที่ผู้กล่าวหาเก็บไว้ในตู้เสื้อผ้าในห้องนอนภายในร้านเดือนเพ็ญ สาดแสงเดือน ๓. พระเครื่อง สมเด็จเกศไชโย จำนวน ๑ องค์ เลี่ยมทองคำหนัก ๕ บาท ราคาประมาณ ๑๒,๐๐๐ บาท โดยคล้องไว้กับสร้อยคอทองคำ ๔. รถจักรยานลองล้อ (เสือภูเขา) ยี่ห้อ ELITE ราคาประมาณ ๑๖,๐๐๐ บาท ๕. เงินสด จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ที่ผู้กล่าวหาเก็บไว้ในตู้เสื้อผ้าในห้องนอนภายในร้านเดือนเพ็ญ สาดแสงเดือน ๖. ตู้ไม้สัก (ตู้เสื้อผ้า) จำนวน ๑ ใบ ราคาประมาณ ๘,๐๐๐ บาท ตั้งอยู่ในห้องนอนภายในร้านเดือนเพ็ญ สาดแสงเดือน ที่เก็บเงินสดและพระเครื่อง ๗. แก้วโซฟา จำนวน ๑ ชุด ราคาประมาณ ๕,๐๐๐ บาท ๘. โทรทัศน์สี ยี่ห้อพานาโซนิค ขนาด ๓๒ นิ้ว ราคา ๕,๐๐๐ บาท ๙. รถจักรยานยนต์ ยี่ห้อ ซูซูกิ รุ่น อินทูเคอร์ สีดำ ราคาประมาณ ๑๒๐,๐๐๐ บาท ซึ่งหายไปในวันเกิดเหตุ

เห็นว่า ผู้กล่าวหาให้การว่าร้านที่เกิดเหตุก่อสร้างบนที่ดินที่เช่าตั้งแต่วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ ซึ่งขณะนั้น ผู้กล่าวหาอยู่กินฉันท์สามีภรรยากับผู้ต้องหาที่ ๔ โดยมีได้จดทะเบียนสมรสร้านเกิดเหตุก่อสร้างด้วยเงินของ พันโท ส. และผู้ต้องหาที่ ๔ ซึ่งเป็นหุ้นส่วนกัน คนละ ๔๐๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ต้องหาที่ ๔ กับผู้กล่าวหาพักอาศัยอยู่ที่ร้านดังกล่าว ตามคำให้การเพิ่มเติมของผู้กล่าวหา ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๑ ทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้าย รายการที่ ๑-๔ และ ๖-๙ ผู้กล่าวหาให้การว่า ชื่อขณะที่อยู่กินฉันท์สามีภรรยากับผู้ต้องหาที่ ๔ (สอดคล้องกับคำให้การของผู้ต้องหาที่ ๔ ตามคำให้การเพิ่มเติมของผู้ต้องหาที่ ๔ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๖๒) เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๘ ผู้กล่าวหาได้แยกกับผู้ต้องหาที่ ๔ อยู่ เนื่องจากมีปัญหาทะเลาะกันเรื่อยมา โดยให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ไปพักอยู่กับผู้ต้องหาที่ ๑ (บุตรชายของผู้ต้องหาที่ ๔) ซึ่งอยู่ด้านหลังร้านที่เกิดเหตุ

/และให้การว่า

และให้การว่าผู้ต้องหาที่ ๔ ยังคงถือกุญแจห้องนอนรวมกันอยู่ เนื่องจากยังไม่ได้เลิกล้างกันโดยเด็ดขาด (เพียงแยกกันอยู่) ยังไปๆมาๆ หากันอยู่บ้าง จึงยังไม่ได้คืนกุญแจบ้านให้ ต่อมาวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้กล่าวหาหนังสือแจ้งให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ย้ายออกจากที่พัก รวมถึงบ้านผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งอยู่ในบริเวณร้านด้วย ผู้ต้องหาที่ ๔ ก็เริ่มขนย้ายของออกเรื่อยๆ จนวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ต้องหาที่ ๔ ได้ขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่เกิดเหตุ โดยได้ขนย้ายทรัพย์สินออกจากบ้าน ผู้กล่าวหาเพียงวันเดียวตามวันเวลาที่เกิดเหตุ โดยไม่ได้มีการตกลงแบ่งทรัพย์สินกันแต่อย่างใด ตามคำให้การเพิ่มเติมของผู้กล่าวหา ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ ซึ่งหลังเกิดเหตุผู้ต้องหา จึงทราบทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายหายไป ผู้กล่าวหาบอกว่าโทษให้ดำเนินคดีข้อหา ลักทรัพย์ตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายในภายหลัง คดีนี้ถึงแม้ไม่มีประจักษ์พยานเห็นเหตุการณ์ ขณะผู้ต้องหาลักทรัพย์ แต่ตามคำให้การผู้ต้องหาที่ ๔ ให้การว่า เป็นเจ้าของทรัพย์สิน ตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายบางรายการและบางรายการได้นำไปขายแล้ว (สร้อยคอ, สร้อยข้อมือ ทองคำและรถจักรยานยนต์) ตามคำให้การของผู้ต้องหาที่ ๔ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ และ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๖๒ บางรายการผู้ต้องหาส่งมอบให้พนักงานสอบสวน (รถจักรยานเสือภูเขา) ตามคำให้การของผู้ต้องหาที่ ๔ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๖๒ ซึ่งทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้าย บางรายการ ผู้ต้องหาที่ ๔ ได้ครอบครองอยู่ แสดงให้เห็นว่า ย่อมเป็นการเอาไปจากที่เกิดเหตุ เพราะหากไม่มีการเอาไปย่อมไม่อาจนำไปขาย หรือนำมาส่งมอบให้พนักงานสอบสวนในภายหลังได้ จึงต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การเอาไปจะเป็นความผิดหรือไม่

ประการแรก ทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้าย เป็นกรรมสิทธิ์ของใคร นั้น ผู้กล่าวหาและผู้ต้องหาที่ ๔ อยู่กินฉันท์สามีภรรยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรส มานาน ๑๘ ปี โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้กล่าวหาและผู้ต้องหาที่ ๔ ทำกิจการร้านอาหารที่เกิดเหตุร่วมกัน และไม่ปรากฏ ข้อเท็จจริงว่า ต่างคนต่างทำมาหากิน หรือทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายได้มาโดยทางมรดก ที่จะไม่เป็นกรรมสิทธิ์รวม ทรัพย์สินที่ทำมาหาได้ในระหว่างอยู่กินฉันท์สามีภรรยา ย่อมเป็นกรรมสิทธิ์ รวม ดังนั้น ทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้าย รายการที่ ๑-๔ และ ๖-๙ รวมทั้งรายการที่ ๕ ซึ่งเป็นเงินที่ได้จากการประกอบกิจการร้านอาหาร จึงเป็นกรรมสิทธิ์รวมของผู้กล่าวหาและผู้ต้องหาที่ ๔

ประการต่อมา เจ้าของรวมจะมีความผิดลักทรัพย์ที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย ต้องได้ความว่าเจ้าของรวมผู้ลักมิได้ครอบครองทรัพย์อยู่ในขณะที่ลัก หากแต่ทรัพย์นั้นอยู่ใน ความครอบครองของเจ้าของรวมคนอื่นและเอาไปจากการครอบครองของผู้นั้น ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๔ กับผู้กล่าวหาพักอาศัยอยู่ที่ร้านที่เกิดเหตุด้วยกัน เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ ผู้กล่าวหาได้แยกกับผู้ต้องหาที่ ๔ อยู่ เนื่องจากมีปัญหาทะเลาะกันเรื่อยมา โดยให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ไปพักอยู่กับ

/ผู้ต้องหาที่ ๑

ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งอยู่ด้านหลังร้านที่เกิดเหตุที่อยู่ในบริเวณร้านดังกล่าว และผู้ต้องหาที่ ๔ ยังคงถือกุญแจห้องนอนรวมกันอยู่ เนื่องจากยังไม่ได้เลิกล้างกันโดยเด็ดขาด (เพียงแยกกันอยู่) ยังไปๆมาๆ หากันอยู่บ้าง จึงยังไม่ได้คืนกุญแจให้ ต่อมาวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ ผู้กล่าวหาหนังสือแจ้งให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ย้ายออกจากที่พัก รวมถึงบ้านผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งอยู่ในบริเวณร้านด้วย ผู้ต้องหาที่ ๔ ก็เริ่มขนย้ายของออกเรื่อยๆ จนวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ (วันเกิดเหตุ) ผู้ต้องหาที่ ๔ ได้ขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่เกิดเหตุ โดยได้ขนย้ายทรัพย์สินออกจากบ้านผู้กล่าวหาเพียงวันเดียว ซึ่งหลังเกิดเหตุผู้ต้องหาจึงทราบว่าทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายหายไป การที่ผู้ต้องหาที่ ๔ ก็เริ่มขนย้ายของออกเรื่อยๆ นั้น เป็นการขนย้ายไปไว้ที่บ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่อยู่ด้านหลังร้านที่เกิดเหตุซึ่งอยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุจนถึงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๘ และในวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ ผู้ต้องหาที่ ๔ จึงได้ขนย้ายทรัพย์สินออกจากบ้านที่มากักอาศัยอยู่กับผู้ต้องหาที่ ๑ ดังกล่าวตามคำให้การเพิ่มเติมของผู้ต้องหาที่ ๔ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๖๒ ซึ่งเป็นการขนย้ายเพียงวันเดียว สอดคล้องกับคำให้การของผู้กล่าวหา ตามคำให้การเพิ่มเติมของผู้กล่าวหา ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ แสดงว่า ผู้ต้องหาที่ ๔ ยังคงอยู่อาศัยในร้านที่เกิดเหตุจนถึงวันเวลาเกิดเหตุ ในวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ ในวันดังกล่าวทรัพย์สินที่เป็นกรรมสิทธิ์รวมระหว่างผู้กล่าวหากับผู้ต้องหาที่ ๔ ที่อยู่ในร้านที่เกิดเหตุ ผู้ต้องหาที่ ๔ ก็ยังคงครอบครองอยู่ด้วย การที่ผู้ต้องหาที่ ๔ ขนย้ายทรัพย์สินที่เป็นกรรมสิทธิ์รวมของผู้กล่าวหากับผู้ต้องหาที่ ๔ ไป จึงเป็นการเอาทรัพย์สินที่ผู้ต้องหาที่ ๔ ร่วมครอบครองอยู่ด้วยไป มิใช่เอาทรัพย์สินที่อยู่ในความครอบครองของเจ้าของรวมคนอื่น อันจะเป็นความผิดฐานลักทรัพย์แต่อย่างใด การที่จะเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ ต้องได้ความว่าเจ้าของรวมผู้ลักมิได้ครอบครองทรัพย์สินอยู่ในขณะที่ลัก หากแต่ทรัพย์สินนั้นอยู่ในความครอบครองของเจ้าของรวมคนอื่น แล้วมาลักไปจากความครอบครองของเจ้าของรวมคนนั้น หรือภายหลังวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ ที่ผู้ต้องหาที่ ๔ ขนของออกจากร้านที่เกิดเหตุเสร็จสิ้นแล้ว ซึ่งถือว่าไม่ประสงค์จะอยู่กินฉันท์สามีภรรยาอย่างชัดแจ้ง และเป็นการสละการครอบครองหรือเลิกครอบครองทรัพย์สินที่อยู่ในร้านที่เกิดเหตุ หากมีการกลับเข้าไปเอาทรัพย์สินในที่เกิดเหตุอีก ย่อมอาจเป็นความผิดได้ ดังนั้น การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๔ จึงไม่มีความผิดฐานลักทรัพย์

สำหรับผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ และ ๓ นั้น เป็นเพียงผู้ที่มาช่วยขนของให้กับผู้ต้องหาที่ ๔ เมื่อการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๔ ไม่มีความผิดฐานลักทรัพย์ การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ และ ๓ ย่อมไม่มีความผิดด้วย

ควรชี้ขาดไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑, ๒, ๓ และ ๔ ร่วมกันลักทรัพย์ในเคหาสถานโดยรวม

/กระทำความผิด

กระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๓๓๕ (๓) (๘), ๓๓๖ ทวิ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔, ๑๕